

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: En mærkelig Røst fra Sverrig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "En mærkelig Røst fra Sverrig", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1816_285-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Digtet.

Grundtvig En udsædig Bait fra Sverige

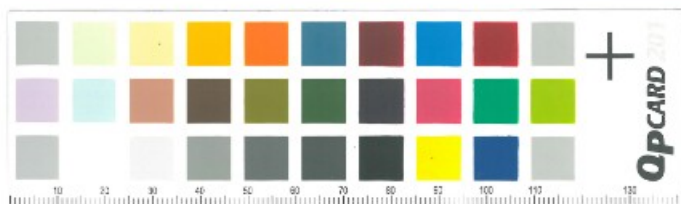
f. 267-62.

Beggeve det min Andet af Arsten.

f. 272.

Nyeste Skidens af H. H. 13 Aug 1816

27/2 1816

N y e s t e
S k i l d e r t e a f K j ø b e n h a v n .

T r e t t e n d e A r g a n g . N o . 1 7 .

U d g i v e t o g f o r l a g t a f S . S o l d i n .

F o r s e n d e s , i K ø l g e K o n g e l . a l l e m a n d l i g t B i l l e d e t , m e d B e r u p o s t e r n e t .

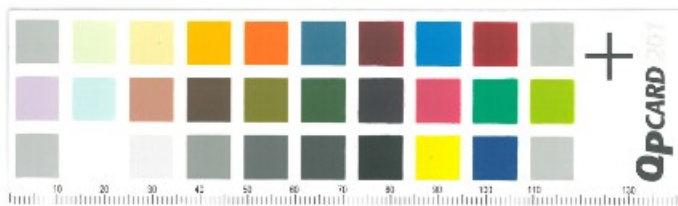
T i r s d a g e n d e n 2 7 F e b r u a r i 1 8 1 6 .

E n m æ r k e l i g B r e v f r a S v e r r i g .

M e d S t a n t i n g e n a f N i l s e R i g s d a g i S v e r r i g
1815 u d s t a d t e C e r k e s t y p o s V e r d d o m o g P r æ s t e r n e
k e n s a v r i g e F u l d m æ g t i g e e r t e r g t O m g a n g s b r e v
t i l h e l e P r æ s t e k l a d e , s o m i n d e h e l d e r m o n g e r e t
m æ r k e l i g e T i n g , o g b l a n d t a n d e r e n U n d e r v e t n i n g
o m F o r b e r i n g e n a f d e n s v e n s k e B i b e l - O v e r s æ t t e l s e ,
h v o o f M a n s e e r , a t d e n f o r b e d r e d e O v e r s æ t t e l s e
s k a l u d k o m m e s o m e t F o r s l a g t i l a l l e S o g k o n -
d i g e s s i t D r æ f t i n g , o g h e r o m e r i k k e a n d e t a t
s i g e , i n d a t d e t e r , s o m d e t s i g h ø r o g h ø r ; m e n
d e t d e r o g s i g e s t o G a n g e , a t p a a a n d e n M a a d e
k a n e n n y O v e r s æ t t e l s e a f B i b e l e n a l d r i g s a a e r e t -
m æ s s i g S y l d i g h e d e l l e r v i n d e d e n f o r n u s t e i g e L ø g -
m a n d s T i l l i d . D e t M æ r k e l i g e i h i n t B r e v e r
i m i d l e r t i d d e n A f d e l t i n g s o m h a r t i l O v e r s æ t t e l s e .
O m S t a t s f o r s e n o g o g L a r e m a n d e n , o g d e n e r d e t ,
j e g h e r v i l m e d d e l e f u l d s t æ n d i g t s a a g o d e n O v e r -
s æ t t e l s e , s o m j e g k a n . D e r e r O r d i m e l l e m , s o m
j e g i n g e n l u n d e v i l d e s æ g t ; h v e r s i d e j e g a n s e e r s i g e
M o s t e r i s i g s e l v f o r g l æ d e l i g e , v e e d d e , d e r
k j e n d e m i n e S t r i k t e r , o g d e r f o r s k y l d e r j e g I n g e n
R e g n s k a d ; m e n a t T a l e n e r e t m æ r k e l i g t L i d e n s

T e g n , m a a M a n v e l t i l k a s e , o g a t j e g v i l d e a n f l e
a l l e P r æ s t e r i D a n n e m a r k k u n d e o g v i l d e f ø r e
e t l i g n e n d e S p r o g , s k a l j e g a l d r i g n æ g t e .

M a n h a r l æ n g e , h e d d e r d e t i B r e v e t , o g s a a
h o e o s k l a g e r o v e r R e l i g i o n e n s F ø r s a l d , o g m e d e n d
d e t p a a d e n e n e S i d e l e d , s o m O p l y s n i n g e n t i l l e
t e g o g u d b r e k t e s i g a l l e v i d e V e g n e , m e d e n d M a n
s a a e L i d e n s s æ t t e P r æ s t e r a f s i n S m a g o g U d v i k -
l i n g b a a d e p a a d e n o f f e n t l i g e S i n d e h y r k e l s e o g d e n
h u s l i g e A n d a g t , k u n d e M a n d o g p a a d e n a n d e
S i d e e t s k j u l e f o r s i g s e l v , a t G u i d e f r e g i e n f o r
s o m b t o g h a v P l a a s f o r e n s t e d s e m e e r a l m i n d e
l i g L e t s i n d , e n v o z e n d e L u n k e n h e d o g K u l d e f o r
h e l l i g e A n l i g g e n d e s , s o m , h e r k j e n d e l i g h o s M e -
m u r n , t r u e d e m e d e n S a d e r n e s F o r d e r v e l s e o g
C a r a c t e e r l a s s e d , l i g e s a r l i g f o r K i r k e o g
S t a t , f o r M e n n e s k e v æ r d o g N a t i o n a l -
a a n d . H v a d m o r n e v e l n u v a r e G r u n d e n h e r -
t i l ? L a d o s k u n i k k e n æ g t e d e t , d e n m a s e , i d e t
m i n d s t e f o r n e m m e l i g , s æ g t i d e t s i d s t e A r t h u n d r e s
d e s A a n d , d e r v i l b l i v e v e d a t v i e l t e s a a k s e n g e t i l
e n b e d r e A a n d k o m m e r t i l a t o p l i v e H o v e r d s u m -
m e n a f d e m e n n e s k e l i g e V e g r e b e r o g A k t r a a d e r . V i
t a l e h e r i k k e o m V a n t r o n e n s o g V o p t e l l e n s a n d e n -
b a s e , s t r æ k k e F o r s ø g p a a a t o m s t y r t e G r u n d p i l l e r n e

N y e s t e
S k i l d e r t e a f K j ø b e n h a v n .

T r e t t e n d e A r g a n g . N o . 1 7 .

U d g i v e t o g f o r l a g t a f S . S o l d i n .

F o r s e n d e s , i K ø l g e K o n g e l . a l l e m a n d l i g t B i l l e d e t , m e d B e r u g s p o s t e n t .

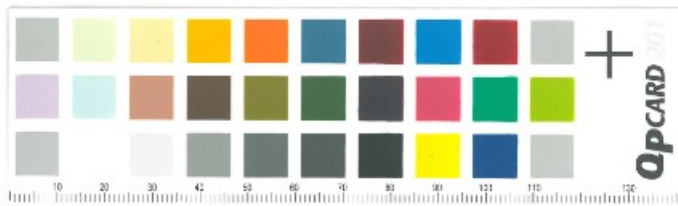
T i r s d a g e n d e n 2 7 F e b r u a r i 1 8 1 6 .

En mærkelig Brev fra Sverrig.

Med Slutningen af sidste Rigsdag i Sverrig 1815 udfærdigede Erkebiskop Verdellom og Præstevikarsens øvrige Fuldmægtige et trykt Omgangs-brev til hele Præsteskabet, som indeholder mange ret mærkelige Ting, og blandt andet en Underretning om Forbeholdningen af den svenske Bibel-Oversættelse, hvoraf Man sees, at den forbeholdte Oversættelse skal udkomme som et Forslag til alle Sogkondigedets Præsting, og herom er ikke andet at sige, end at det er, som det sig bør og bør; men det bør og siges to Gange, at paa anden Maade kan en ny Oversættelse af Bibelen aldrig faae retmæssig Gyldighed eller vinde den fornøftige Egnmands Tillid. Det Mærkeligste i hint Brev er imidlertid den Afdeling som har til Overskrift: Om Sjælesorgen og Læremænden, og den er det, jeg her vil meddele fuldstændig i saa god en Oversættelse, som jeg kan. Der er Ord imellem, som jeg ingenlunde vilde søgt; hvorefter jeg ønsker lige Møder i sig selv for glædelige, ved de, der kjende mine Skrifter, og derfor skylder jeg Ingen Regnskab; men at Taler er et mærkeligt Tidens

Tegn, naar Man vel tilføjer, og at jeg vilde ønske alle Præster i Danmark kunde og vilde føre et lignende Sprog, skal jeg aldrig nægte.

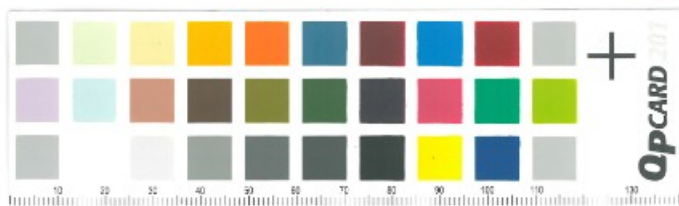
Man har længe, hedder det i Brevet, ogsaa hørt os klage over Religionens Forsald, og medens det paa den ene Side led, som Oplysningen til sig og udbredte sig alle vide Vegne, medens Man saae Tiden sætte Præget af sin Smag og Udviikling paa den offentlige Sindshyggelse og den hushælige Andagt, kunde Man dog paa den anden Side ei skjule for sig selv, at Gudsfegnen forsvandt og gav Plads for en stedse mere almindelig Letfærdighed, en vokende Lunkenhed og Kilde for hellige Anliggender, som, hver kiendelig hos Almindeligheden, truede med en Sædernes Fordærvelse og Characterløshed, lige færlig for Kirke og Stat, for Menneskeværd og Nationalaand. Hvad mornes vel nu vares Grundten her til? Lad os kun ikke nægte det, den maa, i det mindste fornemmelig, søges i det sidste Aarhundredes Aand, der vil blive ved at viese Saakende til en bedre Aand kommer til at oplyse Hovedsammen af de menneskelige Begreber og Actraer. Vi tale her ikke om Kontræns og Spottens aabenbare, strække Forsøg paa at omstyrte Grundpillerne

for af borgerlig og moralsk Ordelt; thi siige Forsøg, hvoe frygtelige de end kunne synes, finde dog fernt eller tidlig deres Modvægt i den almindelige Menneske-Forsand og Falskhed, der ei kan fornægte sig selv. Det, vi tale om, de langt farligere, gjentagne Forsøg paa at gjøre verdslig Visdom til Religionens Lovværg, lode den maale Troen med sin egen forre Aften og stikke den derefter og odenlig i ene Man gjør Gud en Tjeneste dermed. For at gjøre en Slagt, der vilde begribe eller forkaste Alt, Religionens Bøsen ret aienhellig, seer Man My stier ier nes heilige Stør fra hendes Ansigt og fravendte hinde Bløden, som fra Hvids Tid omstraaede hendes ærværdige Hvir. Haabets Kæder faldt ud af den Haand, der nu Kulde gjøre Gavn i Borgerskabens Tjeneste, og hendes Skilbrø, som for dum bar det heilige Kord, Troens og Kjærligheds Oelerskammer, nedfangeres nu under Moralens kolde og tunge Stenblokke. Omflødt efter et vogelskudet Døgn Døstet og Løner, omflødt efter hver en Philosophisk Skygge, var han ei længer den sublim, velsignede, kraftige Livets og Dødens Lærsmaker, som, indset i Verden af Jesus og Hans Apostler, huskede Hjertet, fiksede Lyfernes Hvir, heilige Vilien og den vprøstke, vildfarende Fornuft til fange under Troens Lydighed. Foragter af den selvsjovte Visdom, utjendelig for den fromme Eenfoldighed, magteløs og forsummet led han for de udte Dødelige, som forlangte Raad og Bistand, Tro og Trost under Livets Prøvelser og Lykke-Elister, i Tidens Vildrede og i Gravens Nat, og efterhaanden blev hun til saa tom en Skjæde, eller dog et livløst Legeme, hendes rene Bøsen, hendes levende Aand hundes daglig mere forsummet af Jorden. O, Jorden blev øde og tom, og der var Mærke

over Døstet, over Døstet i de Sjæle og Hjertet, som af allehaande Vildfarelser havde ladet sig forlokke fra Eenfoldigheden i Christo og Hans magtfulde Ord.

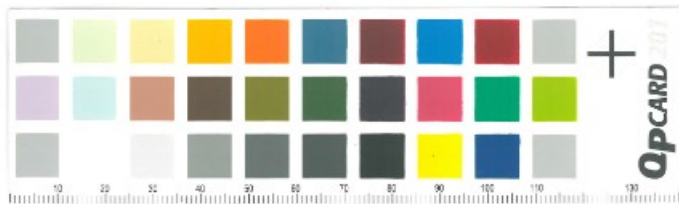
Døstet vi have seet Folgerne af disse Mennesker-Døstet, vi hvoe sattet over den menneskelige Lovmøds unødværgige Umage med at maale Guds Døstet og Gudfrøgtigheds store Hemmelighed, men frøstet have vi ikke; thi Vesteren sagde: paa Helligdoms-Hierget vil jeg bygge min Kirke, og aldrig skal Helvedes Døstet vorde den overlegne; en liden Grund kan Menneskeheden vel lade sig forvirke af Blandværk, men Hjerte og Sandhed kræve dog ogsaa deres Dit, seierlig og forskjønnet skal Evangeliet somme Lørdem læste sig paa Døngen af Døstets saltne Olyster og Hødenes Sønderknuste Vasen; med handhavet Mærket, mild og misfandelig skal den himmelske Sandhed oplade sin misfandte Helligdom og der, hos Ham som ene formaer at viderkrøge, der skal den modige, forvildede Tankt finde Hvir og Lys, der skal den Svøge finde Kraft, den Voldfarlige Maade, den Vførende Vir. Alt afsløget Man at komme sig ved Christi Evangelium og nærmer sig daglig mere Erkendelsen af vor Trang til det Vildbøning, Hølsen af det Kraft; alt seer Man Verdens-Mennesker forlade deres jordiske Hedret, for at love og tilbede Gud i Aften med den Høst, som holder Hvir; selv i Hødenheden seer Man Hvir og Love sankt sig om trofaste Lærere, som prædike Christum, den Korsfarste, til Omvendelse og Tro, til Samvittighedsfred og Forsøning, og hine Socialismens og Døstmens matte Efterføle møde Alende Møstog, vorde daglig mere sejdne og mindre farlige, og vil efterhaanden forsumme. Ved de store Lærdomme, som lyde fra røstede Lyfner og blodige

for af borgerlig og moralsk Ordelt; thi siige Forsøg, hvoe frygtelige de end kunne synes, finde dog fernt eller tidlig deres Modvægt i den almindelige Menneske-Forsand og Falselse, der ei kan fornægte sig selv. Det, vi tale om, de langt farligere, gjentagne Forsøg paa at gjøre verdslig Visdom til Religionens Lovværg, lode den maale Troen med sin egen forie Alen og stikke den derefter og odenlig i ene Man gjør Gud en Tjeneste dermed. For at gøre en Slagt, der vilde begribe eller forkaste Alt, Religionens Bøsen ret aienhallig, seer Man My stier ier nes heilige Stør fra hendes Ansigt og fravenbte hinde Bløriem, som fra Hvils Tid omstrankede hendes ærværdige Hæ. Haabets Kæter faldt ud af den Haand, der nu Kulde gjøre Gavn i Borgersligbedens Tjeneste, og hendes Sælde, som for dum bar det heilige Kord, Troens og Kjerlighedens Seierskammer, nedfangtes nu under Moralens kolde og tunge Sten tavler. Omflødt efter et vogelskudet Døgn Døpker og Læner, omkøbt efter hver ny Filosofisk Skygge, var han ei længer den sublim, velsignede, kraftige Livets og Dødens Læremaker, som, indset i Verden af Jesus og Hans Apostler, husvaledede Hjertet, fiksede Lyfernes Nøse, heilige de Villien og den vprøstke, vildfarende Fornuft til hange under Troens Lydighed. Foragter af den selvojvorte Visdom, utjendelig for den fromme Eenfoldighed, magtesløs og forsummet led han for de ude Dødelige, som forlangte Raad og Bistand, Rø og Trost under Livets Bristelser og Lykke-Elister, i Tidens Vildrede og i Gravens Nat, og efterhaanden blev hun til saa tom en Skygge, eller dog et livløst Begynde, hendes rene Bøsen, hendes levende Kand hndes daglig mere forsumdet af Jorden. O, Jorden blev øde og tom, og der var Mærke

over Dødet, over Dødet i de Sjæle og Hjertes, som af allehaande Vildfarelser havde ladet sig forlokke fra Eenfoldigheden i Christo og Hans magt rige Ord.

Dødet vi have seet følgerne af disse Mennesker-Dansund, vi hvoe sattet over den menneskelige Lovmøds unøstige Uvæge med et maale Guds Døde og Gudfrøgtighedens store Hemmelighed, men frøgeter hvoe vi ikke; thi Vesteren sagde: paa Helligdoms-Hierget vil jeg bygge min Kirke, og aldrig skal Helvedes Døte werde den overlegne; en liden Grund kan Menneskeheden vel lode sig forvilde af Blandværk, men Hjerte og Sandhed kræve dog ogsaa deres Dit, seierlig og forskjønnet skal Evangelietts gamle Lærdem læste sig paa Drogen af Døgnets saltne Olysteme og Henderens Sønderknupte Vasen; med handhavet Næstket, mild og misfandelig skal den himmelske Sandhed opløse sin misfandte Helligdom og der, hvoe Ham som ene formaaret at vder kvæge, der skal den modige, forvildede Tankt finde Hæle og Lys, der skal den Svøge finde Kraft, den Vobersærbige Maade, den Vførende Vir. Alt afslægger Man at komme sig ved Christi Evangelium og nærmer sig daglig mere Erkendelsen af vor Trang til det Vælbæning, Hølelsen af det Kraft; aft seer Man Verdens-Mennesker forlade deres jordiske Bedrift, for at love og tilbede Gud i Alen med den Hød, som holder Høitid; selv i Høvedrigheden seer Man Høie og Løve sankt sig om trofaste Lærere, som prædikte Christum, den Korsfarstede, til Omvendelse og Troe, til Samvittighedsføed og Forsoning, og hine Socialismens og Deismens matte Efterføet møde Alzende Miskog, vørde daglig mere sejdne og mindre farline, og vil efterhaanden forsumme. Ved de store Lærdomme, som lyde fra røstede Lyraner og blødtige

Land, som det ubestemte sig, Liges af-
 digheden opvarmede, Vantroen fjule sig
 beskammer, og Man skal indse, at Satsfægt og
 Hærfærdighed er Høi og Høi, og Man skal hæng
 om Siler med Hæder i de Hærfærdiges Pausener.
 Dagslig skal Man mere end om den trostefulde
 Viisdom, at Man, som kom til Verden for at vidne
 om Sandhed, og i Høis Mund blev ikke fordet
 Svig, at Man har os, saa reent og klart aaben-
 baret os alle Guds Mand og Villie til vor Sa-
 lighed; at Man, Guds Mand og Guds klare Ord, ei
 behøvede at kæmpe sig efter en fordomsfuld Sam-
 tids indskrænkede Begreb, da Man for alle Tider
 og Lande kundgjorde om vor Forbættelse og Ope-
 ration, om de Hindringer som made paa Hellig-
 gjorelsens Vej, om de aandelige Hinder vi have
 at bekæmpe, de Naademidler der ere os skænket
 til Sjælsredning og Trøst, de Pligter vi have at op-
 fylde, og der Haab til Hvile vi ere kaldte. Nei,
 Man den gode Hjerde mislede os ikke, og
 hvo som vil gjere Guds Villie skal vel merke, at
 Christi Rødem er af Gud, os tilkommer det tro-
 stige at følge Hans Anvisning, og paaligger det at
 høre Hans Bud, stole paa Hans Forjættelse og
 forstaa Hans rene Ord, uden enten at lægge
 dertil eller tage deraf; thi Himmel og Jord skal
 forgaar, men Jesu Ord skal ikke forgaar.

Brøder! glæde eder med os, at disse elde
 gamle Sandheder, om de end ensfund have været
 glemte og uandsede, dog lene os igjen og komme
 daglig meer tillynde i al deres aadommelige Høi-
 hed og Trosfuldhed! ved Hjertets og Erfarin-
 gens forenede Vidnebygd skal Verden heds mere
 overtøides om, at Ingen kan lægge ouden Gylden-
 vold end den som lagt er, nemlig Jesus Chris-
 tuss, den Grundbold og Klippe, paa hvilken alle
 Menntsevord, al Dyd og Salighed, alle Forjætt-

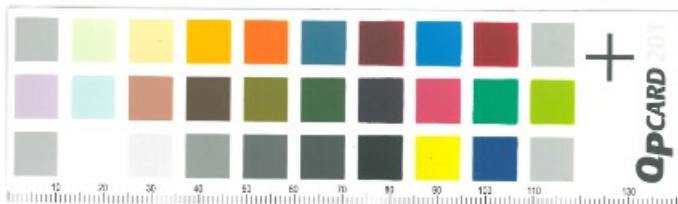
elser haade om dette og om det tilkomme Guds
 manne hvile. Men os, Religionens Tjenere, er
 det, som skal vaage og bede, saa Stengen med det
 brandende Lys ei vorder bortstyrt, os er det, som
 skal vogte det betroede Guds og se efter, at Jor-
 gen foreades af dem som ere os gløve, og dertil
 vil vi anse hvoandre indbyrdes den barmhjertige
 Guds Naade og Betsgjælf.

Saa lyder Tolen, og vilst skal det atende
 Aarhundredes Efterstkere beskride, at de ei nysig
 have seet et mere truende Manifest, ligesom alle
 Christne har glæde sig ved den Viisdom, at en Jeds
 paa Jorden gaar sikkerlig den Spandom i Op-
 foldelse, som her forkyndes, og hoi skalde det dog
 ei være hos os, opfyldes her i Sjællighed og
 Sandhed!

N. F. S. Grundtvig,
 Præs.

Om det Slesvig-Holstensk Biskopskab.
 (Slutning; se No. 15.)

8. Skulde siden Biskopskabets Forretningss-
 gang vorder saa ubdødet, at samme vilde blive for
 videløst for hele Biskopskabets Forvaltningss-
 mittee, saa der man vare betænkt paa at indrette
 Hjælpselskaber, ved Siden af Hovedselskabet,
 og gjere det Nærmere offentlig bekendt. Indtil
 den Tid har Biskabet kun een Forvaltningss-
 committee, een Hovedcasse, og eet Hov-
 vedoplygssted for Biskoper. Alle Ind-
 sendelser stiles derfor til det Slesvig-Holst. Biskops-
 kabs Forvaltningsscommittee i Slesvig, og aob-
 nes af den dertil befaldsmægtige Ordforer. —
 Alle bestemte aetlige Vidraa, ligesom og alle
 Foræring og Gaver, indsendes til den ful-

Land, som det ubestemte og usikre sig, Liges af-
 digheden opvarmede, Vantroen fjæle sig
 beskammer, og Man skal indse, at Guds fægt og
 Hærfærdighed er Høi og Høi, og Man skal hæng
 om Siler med Guden i de Hærfærdiges Dauluner.
 Dagslig skal Man mere end om den trostefulde
 Visdom, at Han, som kom til Verden for at vidne
 om Sandhed, og i Høi Mund blev ikke fordet
 Svig, at Han har os for rent og klart aaben-
 baret os alle Guds Mand og Villie til vor Sa-
 lighed; at Han, Guden af Guds klare Ord, ei
 behøvede at kæmpe sig efter en fordomsfuld Sam-
 tids indskrænkede Begreb, da Han for alle Tider
 og Lande kundgjorde om vor Forbættelse og Ope-
 ration, om de Hindringer som møde paa Hellig-
 gjerrelsens Vej, om de aandelige Hinder vi have
 at bekæmpe, de Naademidler der ere os skænket
 til Begyrelse og Trøst, de Pligter vi have at op-
 fylde, og der Haab til hviler vi os kaldte. Nei,
 Han den gode Hjerde mislede os ikke, og
 hvo som vil gjere Guds Villie skal vel mærke, at
 Christi Rørd er af Gud, os tilkommer det tro-
 stigt at følge Hans Anvisning, os paaligger det at
 høre Hans Bud, stole paa Hans Forjættelse og
 forstaa Hans rene Ord, uden enten at lægge
 dertil eller tage deraf; thi Himmel og Jord skal
 forgaar, men Jesu Ord skal ikke forgaar.

Brøder! glæde eder med os, at disse æld-
 gamle Sandheder, om de end ensfund have været
 glemte og uandsede, dog leue og igjen og komme
 daglig meer tilværelse i al deres aadommelige Høi-
 hed og Trosfuldhed! ved Hjertets og Erfarin-
 gens forenede Vidnebygd skal Verden heds mere
 overtøget om, at Ingen kan lægge ouden Gynd-
 vold end den som lovt er, nemlig Jesus Chris-
 tuss, den Grundbold og Klippe, paa hvilken alle
 Menneskeværld, al Dyd og Salighed, alle Forjæ-

ttelser haade om dette og om det tilkomende Liv
 manne hvile. Men os, Religionens Tjenere, er
 det, som skal vaagt og bede, saa Støgen med det
 brandende Ord ei vorder bortstyret, os er det, som
 skal vogte det betroede Ord og se efter, at Jo-
 gen foreades af dem som ere os gløve, og dertil
 vil vi ønske hvorvandre indbyrdes den barmhjertige
 Guds Naade og Bistandelse.

Saa lyder Taler, og vist skal det atende
 Aarhundredes Efterstædere beskænde, at de ei ussig
 have seet et mere truende Manifest, ligesom alle
 Christne bør glæde sig ved den Visdom, at en Jæde
 paa Jorden gaar sikkerlig den Spandom i Op-
 foldelse, som her forkyndes, og hoi skalde det dog
 ei være hos os, opfyldes her i Sjællighed og
 Sandhed!

N. F. S. Grundtvig,
 Præs.

Om det Skolevig-Holsteniske Bibleselskab.

(Slutning; se No. 15.)

8. Skulde siden Bibleselskabets Forretnings-
 gang vorder saa ubdrevet, at samme vilde blive for
 videløst for hele Selskabets Forvaltningscom-
 mittee, saa der man være betænkt paa at indrette
 Hjælpe-selskaber, ved Siden af Hoved-selskabet,
 os gjere det Nærmere offentlig bekendt. Indtil
 den Tid har Selskabet kun een Forvaltnings-
 committee, een Hovedcasse, og eet Hov-
 vedoplygssted for Biheter. Alle Ind-
 sendelser stiles derfor til det Skolevig-Holst. Bibles-
 selskabs Forvaltningscommittee i Skolevig, og søg-
 nes af den dertil befaldsmægtige Ordfører. —
 Alle bestemte aarlige Bidrag, ligesom os alle
 Forretninger og Gaver, indsendes til den ful-

